

Flickan och Korpen

- Livet & Döden -

Del 1

Flickan stängde dörren så tyst hon kunde. Äntligen tänkte hon och smålog.

Den lilla trädgårdsgången var kantad av all sköns blommor och gruset krasade under hennes fötter. I slutet av gången fanns en vit grind, den ledde in i skogen. På andra sidan grinden fanns en väl upptrampad stig. Den snirklade sig fram mellan gamla granar, ekar och björkar.

Flickan hoppade jämfota ut genom grinden och stängde den sakta. Hon tänkte:

“Skogen är min kyrka, här är jag FRI!”

Skogen liksom log mot henne där hon gick i det varma sommarljuset. Sen kom nästa tanke;

“Undra om han kommer idag?”

Flickan behövde inte ens vända på huvudet. Hon visste och sa;

“Jaså du är här nu! Jag började nästan sakna dig!”

Ur luften kom en klar röst;

“Mig behöver du aldrig sakna!

Om du inte ser mig, så hör du mig”

“Det är klart“, sa flickan.

Korpen flaxade stilla bredvid flickan.

Flickan sa;

“Vad ska vi prata om idag?”

“Tja, vad säger du?, Livet och döden kanske?”

“Kör för det“, sa flickan.

“Du, Korp, vad händer när man dör?” undrade flickan.

“Jag tror att vi alla släpper våra själar fria.” sa Korpen.

“Hur då?” undrade flickan

“Jo, att vi släpper våra jordiska skepnad och att våra själar svävar fria“, sa Korpen

“Vadå, att vi susar omkring som vi vill på himlen?” sa flickan och såg förvånad ut.

“Ungefär så“, sa Korpen.

“Men, om vi inte har vingar som du, hur kan vi då flyga?” undrade flickan. Korpen tänkte en stund, sen sa han:

“Jag tror att alla våra själar, djur som människor svävar fria i våra kroppar.....

Del II

Korpen fortsatte:

När vi inte längre kan bo kvar i kroppen, kanske för att den är gammal och skruttig eller bara helt enkelt trasig, så släpps våra själar fria och kan flyga vart de vill.”

“Fint“, tänkte flickan och såg genast framför sig glada själar som flög omkring i skogen.

Men, så kom hon på;

Människor och djur lägger man i jorden när de gått bort, i en kista.

Flickan såg fundersam ut. Korpen iakttog henne en stund, sen sa han;

“Vad tänker du på?”

Flickan svarade eftertänksamt;

“Jo, man lägger ju ibland människor eller djur i kistor eller urnor, på kyrkogårdar.

Hur kan deras själar komma ut om de blir instängda?”

Korpen kraxade stilla medan han tänkte och sen sa;

“Jo, när själen lämnar kroppen går det ganska fort. Så själen hinner flyga iväg innan kroppen läggs i en kista eller urna.”

Det blev tyst en stund. Sen fortsatte Korpen;

“För att göra det lättare för själen att ta sig iväg kan man alltid öppna ett fönster när någon gått bort.”

“Ja, så blir det inte så bökit för själen att ta sig iväg“, sa flickan.

“Precis“, sa korpen.

“Vad händer sen då?” undrade flickan.

“Vissa tror att vi kommer tillbaka till jorden, ibland som djur, ibland som nya människor. Andra tror att vi stannar där vi är eller blir änglar“, sa Korpen.

“Vad är en ängel?”, frågade flickan nyfiket.

“Jo“, sa korpen. Det är ett väsen som hjälper alla på jorden, skyddar dem, vägleder dem eller bara ger tröst åt de som behöver.

“Dom tycker jag verkar vara jätte bra“, sa flickan och log.

“Ja“, sa Korpen och skrattade, “det tycker jag med!”

Flickan sa;

“Vi skulle ju prata om livet också!”

“Just det“, sa Korpen och fortsatte, “Livet är mycket enklare.....”

“Va skönt“, sa flickan

“Livet får vi, av vem kan man tänka olika om, men vad vi fyller det med, det, bestämmer vi själva“, sa Korpen och såg lite lurig ut.

“Kanske“, sa flickan. “Men ibland får vi ju sånt vi inte valt. Eller någon annan valt åt oss. Vad gör man med det, då?”

“Sant!“, sa Korpen och såg lite förvånad och på samma gång imponerad ut över flickans snabbtänkheter. Korpen fortsatte;

“Allt väljer vi inte själva, jag tror att vi får ta hand om det vi fick på köpet så gott det går. Vad det gäller resten av livet vi får så är det viktigt att välja, stor som små beslut.”

“Annars kanske någon annan väljer åt dig eller slumpen, då kanske det inte alls blir som du tänkt dig.” avslutade Korpen

“Ja“, sa flickan eftertänksamt, och fortsatte:

“Om man väljer fel kan man ju oftast välja en gång till!” .

“Precis“, sa Korpen.

Flickan skrattade och sa;

“Det där med livet är inte så svårt ändå!”

“Nej“, svarade Korpen och skrattade.

Korpen såg ut som han ville säga något mer om saken, så flickan tystnade mitt i sitt gurglande skratt.

Korpen sa, med lite eftertänksamt ton i rösten;
"Så länge valen görs med omtanke, kärlek och respekt för oss själva och andra, blir det oftast bra."

Flickan började ana att detta skulle bli ett långt utlägg av Korpen.....

Korpen harklade sig lite och fortsatte;
"Val kräver ibland mod, så man måste vara lite modig för att våga leva!"
"Det är jag!", svarade flickan med eftertryck.

Korpen skrattade stilla där han flög någon meter över stigen.
"Det är du, sannerligen!" ,sa korpen.

"Vet du?", sa flickan
"Nej du", sa Korpen.
"Om man inte är så jätte modig kan man ju alltid be en korp om lite stöd...." Sa flickan.
"Det kan man!" svarade Korpen med eftertryck.

Korpen tittade länge på flickan innan han sa;
"Eller om man har någon annan som är ens vän, en flicka med stråhatt och röda gummistövlar till exempel.."
Korpen pärlemo svarta ögon glänste i det dämpade ljuset och så sa han;
" En vän som du är allt en Korp kan önska!"

Flickan skrattade mjukt och tittade ner på sina röda gummistövlar. Flickan kände sig lite generad av Korpens uppriktiga godhet.
Där gick nu en flicka och en flygande korp på den smala stigen.

Efter en stund sa flickan ;
"Varje dag jag går i skogen och hör en korp vet jag att det är en bra dag att leva, på denna gröna jord, så tycker jag att alla borde tänka!"
Korpen skrattade och sa;
"Japp, så borde alla tänka!"

Del III

Plötsligt var de redan vid vägskalet, där stigen delade sig och ledde hem igen.
Flickan kramade Korpen där han satt uppflugen på en sten. Han lade sitt huvud mot hennes. Flickan knäppte sina händer runt Korpens hals... för det är så man gör, man kramar alltid en annan varelse med båda sina armar om den andres rygg. När de stått där en stund sa flickan;

“Tack för idag, kära Korp!”

Och Korpen svarade min sin djupa stämma;

“Tack själv kära vän”

Korpen bredde ut sina vingar och flög ljudlöst in bland granarna.

Sista biten hem tänkte flickan;

“ Det är en bra dag idag”

När hon närmade sig grinden till sin trädgård såg hon ett par glada ögon som tittade på henne genom den vita grinden. Varelsen viftade glatt på sin svans där han stod och väntade.

Flickan tänkte;

“ Vänner kan man ha i så många olika varelser, men en sak förenar dem alla;”

De är alltid glada att se dig!

